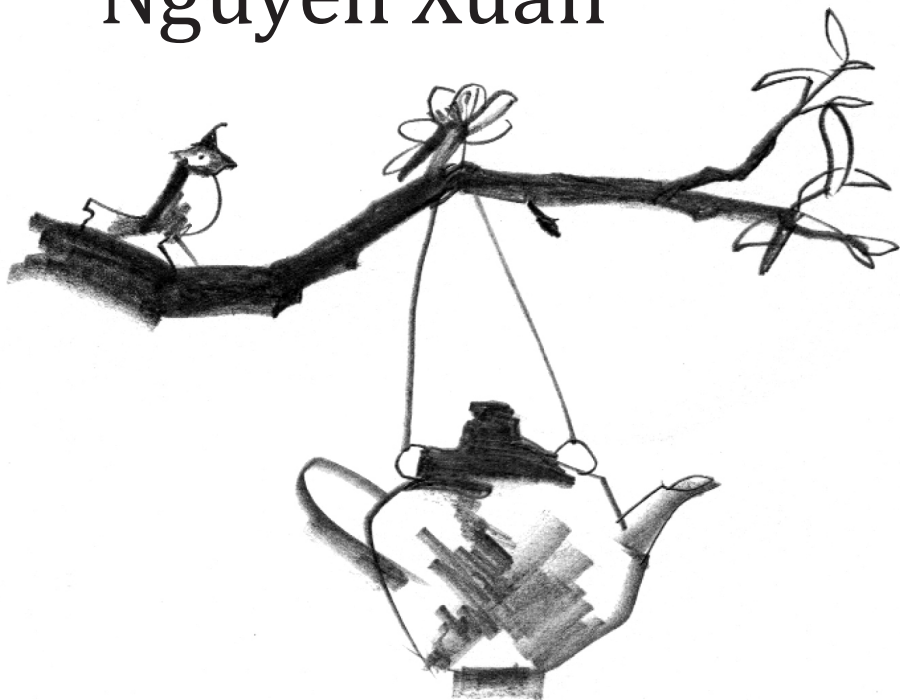

Nguyên Xuân

Xuân Mai

Làn gió cuối Đông lướt qua, thoảng nhẹ như những bàn tay mềm mại, âu yếm vuốt ve những mầm non mới nhú giúp chúng lớn nhanh để đón những tia nắng ấm đầu xuân.

Mùa xuân của đất trời là mùa của trời xanh, mây hồng, nắng ấm, là mùa của lộc non, của mai vàng rực rỡ...Mùa Xuân dương khí tăng dần cho vạn vật sinh sôi phát triển, thể hiện đức Nguyên của đạo Kiền, đức hạo sanh của Tạo Hóa ban phát đồng đều cho muôn loài vũ trụ, là Thượng Đế tính tiềm ẩn nơi mỗi con người.

Người hiểu Đạo phải trân quý Nguyên xuân của Đất Trời, tô bồi điểm Đạo tự hữu để làm tròn sứ mạng thể Thiên hành hóa:

*“Nguyên nhân sứ mạng hỡi ai ơi!
Phải giữ nguyên xuân của đất trời,
Biết sống Đạo hòa cùng nhân thế,
Gót Đại Thừa trối khắp nơi nơi.”¹*

ĐỨC NGUYÊN LÀ GỐC CỦA TÌNH THƯƠNG

Ở Trời là Đức Nguyên. Nơi người là Đức Nhân. Đức Nhân là gốc của tình thương, là cội rễ Trời đã phú bẩm cho người, là đức tính mà người giác ngộ phải luôn nuôi dưỡng và phát huy để xứng đáng sứ mạng làm người, thay Trời xây dựng điểm tô cho cõi đời này một cuộc sống thái hòa an lạc với đủ đầy chân–thiện–mỹ.

Chúng ta hãy nhìn vào tâm của chính mình để tìm hiểu xem: Có chăng một mùa xuân trong lòng mỗi con người? Mùa xuân trong nhân thể là tình tương thân tương ái giữa con người với con người, tình anh em bốn bể đại đồng.

Nhà văn Nam Cao trong tác phẩm “Đời Thừa” đã khẳng định: “Tình thương là lẽ sống, là tiêu chuẩn làm người lớn nhất”. Con người biết yêu thương, quan tâm sẻ chia với mọi người là con người có lòng nhân ái. Trong đó, phải biết yêu thương, quan tâm, chăm sóc những người thân yêu nhất của mình. Đó là cha mẹ – người cho ta cuộc sống, cho ta dòng sữa ngọt ngào với tình thương bao la không bao giờ vơi cạn. Đó là ông bà, là anh em ruột thịt, là bạn bè, là những người cùng chung cội nguồn dân

---

1. Đức Giáo Tông Vô Vi Đại Đạo, Cơ Quan Phổ Thông Giáo Lý, 01-01 Quý Hợi (13-02-1983).

tộc, và mở rộng là tình đồng loại. Tình yêu thương ấy không chỉ biểu hiện ở tấm lòng, lời nói mà còn là những hành động cụ thể: Một tấm áo gửi đồng bào trong khi lũ lụt, một hành động giúp đỡ người khác trong cơn hoạn nạn, một cái nắm tay, một ánh mắt đồng cảm sẻ chia; hay lớn hơn, những món quà mang cái tết đến cho người nghèo, sự giúp đỡ trao đến những mái ấm tình thương cho người cơ nhỡ, sự an ủi, đỡ nâng những con người lầm lạc cho họ niềm tin từ sự cảm thông, khoan dung của cộng đồng để nối vòng tay lớn, chung một trái tim,... Tất cả đều đặt trọn vào ý nghĩa mùa Xuân như lời Thánh giáo:

“Phương pháp làm cho các con đủ năng lực và tính chất bảo vệ quyền hạn của địa vị con người đều đặt trọn vào ý nghĩa mùa Xuân, vì nó là biểu tượng cho sự ấm áp, cho tình thương nơi Thầy và sự sống vĩnh cửu hằng hữu với vũ trụ không gian.”²

Xuân về, muôn hoa khoe sắc. Con người cũng là một loài hoa, loài hoa đẹp nhất của đất trời nên cũng biết tỏa hương khoe sắc lúc xuân về. Chia sẻ niềm vui, niềm hạnh phúc với người còn khổ, đem yêu thương đến khắp miền, khắp chốn. Hát tặng người những khúc hát tươi vui, tràn đầy sức sống để người người hy vọng vươn lên. Tất cả đều là những cách tỏa hương khoe sắc của mỗi người. Nhưng vươn lên, vượt lên trên hết là nỗ lực hoàn thiện chính mình để hướng đến trở thành bông hoa tỏa hương thơm ngày càng xa hơn, rực rỡ hơn.

Người đời, ai cũng thích nắng ấm và sức sống của mùa xuân, không mấy ai thích cái nóng bức của mùa hè, cái ẩm đạm của mùa thu và sự lạnh lùng khi đông đến. Chính vì vậy mà vui khi

---

2. Đức Chí Tôn, Nam Thành Thánh thất, 01-01 Canh Tuất (06-02-1970).

xuân đến, buồn khi xuân đi. Nhưng sở dĩ xuân quý vì có hạ, có thu, có đông. Xuân sinh thì hạ trưởng, dương khí thông sướng, vạn vật được phát vượng. Có sinh có trưởng phải có thâu kết, nên thu là tiềm lực của xuân. Đông là đức tiềm phục của xuân, dương khí tiềm ẩn để tiếp tục phát sinh. Như vậy có mùa nào là không có xuân.

Mùa xuân đến với tất cả mọi người, mọi loài. Nhưng đối với người tu học, nếu có cái nhìn đúng về mùa xuân, hiểu được ý xuân, hiểu về sự đến đi, biến thiên của cuộc đời, biết quay về tâm chí thiện, thì ngay nơi con người học đạo sẽ có được một thiên đường đủ rộng, đủ lớn, dung chứa được tất cả những nỗi niềm của cuộc đời, có được một mùa xuân thực sự an vui, miên viễn, chứ không phải chỉ có mùa xuân của đất trời đến rồi đi, cho hoa nở rồi tàn.

*“Tất cả quay về tâm chí thiện,
Thế gian sẽ biến cảnh thiên đàng.”³*

CON ĐƯỜNG ĐI TỚI NGUYÊN XUÂN

Vạn vật nhờ đức Nguyên mà sinh sôi phát triển. Mùa xuân với năng lực mạnh mẽ thể hiện đức Nguyên của Trời Đất, cho nên, mùa xuân thường được biểu hiện cho sự phát sinh sức sống cho vạn loại, không giới hạn, không đóng khung vào một hoàn cảnh nào. Âm Dương giao hòa đem đến vạn vật sự tươi nhuận, ấm áp. Chính sức trưởng dưỡng mạnh mẽ của xuân và sự giao hòa của âm dương tạo thành một nguyên lý của Đạo là Thái hòa.

“Thái hòa” có nghĩa là “rất hòa”, cái hòa ở trạng thái cao nhất. Theo quan niệm của Nho gia, người quân tử cần phải hòa với

---

3. Đức Lý Giáo Tông, Cơ Quan Phổ Thông Giáo Lý, 01-01 Quý Hợi (13-02-1983).

tâm của Đất Trời, cùng hòa hợp với cái sáng của Nhật Nguyệt. Đây là quan niệm Thiên Nhân hiệp nhất trong tư tưởng “thái hòa” được mở rộng.

Nên Đức Giáo Tông Vô Vi Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ có bài thi vào mùa xuân năm Canh Thân:

*“Vượng khí THÁI hòa có đức Nguyên,
Câu kinh BẠCH tự ấy chơn truyền;
Ai hay KIM ngọc nắng mài dũa,
Rực rỡ TINH hoa ánh diệu huyền.”*⁴

Thời gian chỉ đến với hiện tại trong một sát na, ngay sau đó sát na kia trở thành quá khứ. Vì vậy thời gian của đời sống bao giờ cũng là thời gian phía trước. Nếu con người có thể thể hiện tính tu dưỡng trọn vẹn trong thân, khẩu, ý thì con người sống quây quần chung quanh chữ “hòa”, hợp đoàn và tin yêu. Đó là hạnh phúc, đó là mùa xuân tuyệt đối, là Nguyên xuân.

Cổ nhân có câu: “Thời thế thuận, không bằng địa thế lợi; địa thế lợi, không bằng nhân tâm hòa.” (Thiên thời bất như địa lợi, địa lợi bất như nhân hòa). Xem thế thì đủ biết: yếu tố hòa là quan trọng hơn hết trong mọi việc, mọi tổ chức. Gia đình hòa thì gia đình có hạnh phúc; nước nhà hòa thì nước nhà được thịnh trị; non loại hòa thì thế giới an lạc.

Thực tế, đời sống là một sự chao đảo bất tận giữa hòa và bất hòa. Tìm đâu trong cuộc sống mà hòa chế ngự được bất hòa? Câu trả lời nằm trong phương cách thực hiện Non hòa hay Lục hòa của Phật Pháp: “Thân hòa đồng trú” (Thân hòa cùng ở); “Khẩu hòa vô tranh” (Miệng hòa không tranh cãi); “Ý hòa đồng

---

4. Đức Lý Giáo Tông, Cơ Quan Phổ Thông Giáo Lý, 14 tháng Giêng 1980.

duyệt” (Ý hòa đồng vui); “Giới hòa đồng tu” (Giới luật hòa đồng giữ); “Kiến hòa đồng giải” (Hiểu biết hòa cùng giải); “Lợi hòa đồng quân” (Lợi hòa đồng chia). Lục hòa là sáu phương pháp cư xử với nhau cho hòa hợp từ vật chất đến tinh thần, từ lời nói đến việc làm. Hòa ở đây là hòa với mục đích tiến tới sự cao đẹp, đến con đường giải thoát toàn thiện toàn mỹ, chứ không phải hòa một cách nhu nhược, thụ động, ai nói quấy cũng ừ, ai nói phải cũng gật. Hòa ở đây cũng không phải là phương tiện trong giai đoạn để rút thắng lợi về mình, rồi lại chiến. Hòa ở đây nhằm mục đích làm lợi cho tất cả, gây hạnh phúc cho tất cả, đem lại an bình cho tất cả. Khi nội tâm được quân bình thì xã hội cũng sẽ tiến đến chỗ hòa thuận thương yêu, không còn tranh chấp.

Thế nhưng, làm thế nào biến tư tưởng Lục hòa thành hành động sống cụ thể? Đó là những năm tháng tu tập tinh tấn thân, khẩu, ý.

Như vậy hạnh phúc chân chính của đời người là Nguyên xuân. Con đường đi tới Nguyên xuân được dẫn đạo bởi thực hiện Nhơn hòa hay Lục hòa.

GIAO CẢM

Mùa xuân đem đến cho con người sự gần gũi với thiên nhiên, được cảm nhận và hòa mình vào sự thay đổi giữa năm cũ và năm mới. Những gì đẹp đẽ nhất được Trời Đất ban tặng cho mùa xuân làm cho con người càng phải biết nâng niu và trân trọng.

Trong những giờ khắc cuối cùng của một năm, hãy mở rộng lòng mình, xua tan những muộn phiền, chấp ngã, để đón chờ hưởng trọn một mùa xuân thắm đẫm hương vị ngọt ngào của tình Tạo Hóa vô biên.